

Sygn. akt IV K 616/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca: SSR Radosław Lorenc

Protokolant: Alicja Wojciechowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 25 sierpnia 2016 r., 27 października 2016 r., 07 listopada 2017 r. oraz 21 grudnia 2017 r.

przy udziale Prokuratora: Krzysztofa Burduna

sprawy:

D. S. (1)

ur. (...) w G.

syna J. i J. z domu Ł.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

1. w dniu 7 maja 2012 roku w S., będąc przesłuchiwany jako zawiadamiający w charakterze świadka po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie zawiadomienia o niepopelnionym przestępstwie i złożeniu fałszywych zeznań, złożył fałszywe zawiadomienie o popełnionym na jego szkodę przestępstwie przywłaszczenia w dniu 03.05.2012r. samochodu marki N. (...) o nr rej. (...) o wartości 16.000zł i fałszywe zeznania w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Komisariat Policji S. – P. za L.Dz. (...), a nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową (...) w S. o sygn. akt (...) w ten sposób, że podał, iż 3 maja 2012 roku dokonano przestępstwa przywłaszczenia ww. opisanego pojazdu, podczas gdy faktycznie takie przestępstwo nie miało miejsca,

to jest o czyn z art.233§1kk w zb. z art.238kk w zw. z art.11§2kk

2. w dniu 8 czerwca 2012 roku w G., będąc przesłuchany w charakterze świadka po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań, złożył fałszywe zeznania w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Komisariat Policji S. – P. za L.Dz. (...)a nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową (...) w S. o sygn. akt (...) zeznając o popełnionym na jego szkodę przestępstwie przywłaszczenia w dniu 03.05.2012 r. samochodu marki N. (...) o nr rej. (...) o wartości 16.000zł oraz podrobieniu jego podpisu na umowie kupna sprzedaży tego pojazdu z dnia 30.04.2012r. podczas gdy faktycznie takie przestępstwo nie miało miejsca,

to jest o czyn z art.233 § 1 kk

3. w dniu 17 lipca 2012 roku w G., będąc przesłuchany w charakterze świadka po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań, złożył fałszywe zeznania w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Komisariat Policji S. – P. za L.Dz. (...), a nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową (...)w S. o sygn. akt(...) zeznając o popełnionym na jego szkodę przestępstwie przywłaszczenia w dniu

03.05.2012r. samochodu marki N. (...) o nr rej. (...) o wartości 16.000zł oraz podrobieniu jego podpisu na umowie kupna sprzedaży tego pojazdu z dnia 30.04.2012r. podczas gdy faktycznie takie przestępstwo nie miało miejsca,

to jest o czyn z art.233 § 1 kk

orzeka

I uznaje oskarżonego D. S. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w zarzucie 1 z tą zmianą, iż przyjmuje, że został on popełniony w G. i za przestępstwo to na podstawie art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II uznaje oskarżonego D. S. (1) za winnego popełnienia czynów opisanych w zarzutach 2 i 3 z tą zmianą, iż w przypadku czynu 3 fałszywe zeznania polegały na tym, że zaprzeczył, iż zawarł umowę sprzedaży samochodu N. (...) i przyjmując, że czyny te stanowią ciąg przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 kk za przestępstwa te na podstawie art. 233 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

III na podstawie art. 91 § 2 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk łączy orzeczone w punktach I i II wyroku kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu D. S. (1) karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie III wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres 2 (dwóch) lat próby;

V na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania, w tym wymierza mu opłatę od kary w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) złotych;

VI zasądza od Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie na rzecz adwokata J. B. z Kancelarii Adwokackiej w S. kwotę 1.239,84 złotych (jeden tysiąc dwieście trzydzieści dziewięć złotych i osiemdziesiąt cztery grosze) tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu w postępowaniu sądowym, na które to koszty składa się opłata za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego podwyższona o stawkę podatku od towarów i usług.

Sygn. akt IV K 616/14

UZASADNIENIE

D. S. (1) w roku 2011 zawarł z R. S., którego poznał za pośrednictwem R. B., ustną umowę pożyczki kwoty 8.000 złotych. Zwlekał on jednak ze zwrotem tej kwoty, w związku z tym ustalił on z R. S., iż jako zabezpieczenie tej umowy przeniesie na niego własność samochodu marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...), która miałaby być zwrotnie przeniesiona po przekazaniu przez niego umówionej kwoty. R. S. sam nie chciał występować w umowie sprzedaży ww. pojazdu z uwagi na prowadzone przeciwko niemu postępowania egzekucyjne w związku z tym zamiast niego, jako nabywcę pojazdu zamierzał wskazać swego syna D. S. (2). R. S. poprosił R. B., o uczestniczenie w odebraniu od D. S. (1) ww. pojazdu. Przekazanie go nastąpiło w dniu 03 maja 2012 r. w S. na stacji paliw (...) przy ul. (...) wraz z dowodem rejestracyjnym, kartą pojazdu numer A. (...), dwoma kluczami oraz dodatkowym kluczykiem do blokady alarmu. D. S. (1) podpisał się na przygotowanej przez R. S. umowie datowanej na 30 kwietnia 2012 r., w której jako nabywcę ten ostatni później wskazał właśnie swojego syna D. S. (2). Po powrocie do swego miejsca zamieszkania, to jest Ś. R. S. przekazał umowę do podpisania synowi. Następnego dnia D. S. (2) wystąpił do Wydziału Komunikacji Urzędu Miasta w Ś. o przerejestrowanie na jego dane pojazdu N. (...). Do wniosku dołączył umowę jego sprzedaży z dnia 30 kwietnia 2012 r., dowód rejestracyjny i tablice rejestracyjne oraz kartę pojazdu numer A. (...). Decyzją Prezydenta Miasta Ś. z tego samego dnia pojazd ten został czasowo zarejestrowany otrzymując nowe tablice rejestracyjne (...). Wydano mu także nowy dowód rejestracyjny oraz zwrócono kartę pojazdu numer A. (...).

D. S. (1) nie zamierzał uregulować należności wobec R. S. i chciał odzyskać bez tego od niego przekazany mu samochód, w związku z tym doszedł do wniosku, iż sposobem na to będzie zgłoszenie przywłaszczenia pojazdu N. (...). W dniu 07 maja 2012 r. udał się on do komisariatu Policji w G., gdzie złożył zawiadomienie o popełnieniu na jego szkodę przestępstwa przywłaszczenia samochodu N. (...) nr rej (...) nie przez R. S., którego danych dokładnie nie znał, lecz przez R. B. twierdząc, że ten użyczył od niego ten pojazd, aby móc przewieźć nim coś i o umówionym czasie nie oddał mu go. Aby uniemożliwić przerejestrowanie pojazdu przekazanemu R. S. w dniu 10 maja 2012 r. zgłosił się on w Wydziale Komunikacji Urzędu Miasta G. twierdząc, że samochód został przywłaszczony przez R. B. i obawia się, że ta osoba będzie chciała sprzedać jego pojazd podrabiając umowę jego sprzedaży. W dniu 17 maja 2012 r. złożył też dodatkowe oświadczenie na piśmie, iż jego podpis na umowie sprzedaży pojazdu z dnia 30 kwietnia 2012 r. został sfalszowany.

Prokuratura Rejonowa (...) w S. w związku z powyższym wszczęła postępowanie o tenże czyn pod sygnaturą (...), które zostało powierzone Komisariatowi S.-P. (L. Dz. (...)). Przesłuchany po raz kolejny w trakcie tego postępowania D. S. (1) w dniu 08 czerwca 2012 r. podtrzymał swoje twierdzenia odnośnie przywłaszczenia jego pojazdu N. (...), a nadto stwierdził, że umowa jego sprzedaży, która została mu przedstawiona zawiera podrobiony jego podpis.

R. S. dowiedział się od R. B., iż D. S. (1) złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przywłaszczenia jego pojazdu. Skontaktował się w związku z tym z nim i uzgodnili, że pojazd ten zostanie mu zwrócony, tak jak przyjęli to wcześniej, gdy ten zwróci mu pożyczkę w kwocie 8.000 złotych. Nastąpiło to w dniu 10 lipca 2012 r. na terenie S., gdzie D. S. (1) przekazał pieniądze R. B., aby ten zwrócił je R. S.. R. S. udał się do S. i otrzymał od R. B. pieniądze, pozostawił mu w związku z tym pojazd wraz z dokumentami i kluczykami., aby ten przekazał go D. S. (1), co ten też uczynił. Jako swoiste pokwitowanie dokonali oni zniszczenia oryginałów umowy jego sprzedaży.

W dniu 17 lipca 2012 r. przesłuchiwany ponownie w komisariacie Policji w G. D. S. (1) zaprzeczył ponownie, aby zawierał umowę sprzedaży należącego do niego samochodu N. (...).

W dniu 15 października 2012 r. miała miejsce konfrontacja z R. S., po której to prowadzący postępowanie opierając się na twierdzeniach obu mężczyzn wówczas złożonych postanowieniem z tego samego dnia umorzył postępowanie (...) o czyn z art. 284 § 2 kk dotyczący przywłaszczenia pojazdu N. (...) na szkodę D. S. (1) przyjmując, iż czynu tego nie popełniono. D. S. (1) nie zaskarżył ww. postanowienia.

Dowód:

- zeznania R. S., k. 14-16, 18-19, 529-532,
- zeznania D. S. (2), k. 8-9, 112-113, 410,
- zeznania świadka G. O., k. 53-54, 409,
- zeznania świadka M. P., k. 57-58, 112, 409-410
- zeznania R. B., k. 17, 178-179 (521,544)
- kopia umowa sprzedaży, k. 7 akt (...)
- kopia karty pojazdu, 4, 26 akt (...)
- wniosek o rejestrację i decyzja o czasowej rejestracji wraz z potwierdzeniem odbioru tablic i karty pojazdu, k. 24-24v akt (...),
- kopia dowodu rejestracyjnego, k. 27 akt (...)
- oświadczenie i prośba, k. 6, 8 akt (...)

- protokoły zeznań D. S. (1) z postępowania (...) z 07 maja 2012, 08 czerwca 2012 oraz 17 lipca 2012 r., k. 1-2, 16-17, 30-31 akt(...),

- postanowienie o umorzeniu dochodzenia wraz z pokwitowaniem odbioru jego odpisu, k. 56, 59 akta postępowania (...)

D. S. (1) ma 53 lata. Posiada wykształcenie zawodowe – jest mechanikiem maszyn i urządzeń przemysłowych. Jest rozwiedziony, posiada dwoje dorosłych dzieci. Posiada mieszkanie o wartości około 120.000 złotych. Zarejestrowany jest w Urzędzie Pracy w G. jako osoba bezrobotna. Cierpi on na zmiany zwyrodnieniowo-dyskopatyczne piersiowego i lędźwiowego odcinka kręgosłupa z objawami ucisku korzeni rdzeniowych niedużego stopnia oraz uogólnioną miażdżycę naczyń. Stan jego zdrowia pozwala mu na udział w czynnościach postępowania. Posiada on orzeczenie o stopniu niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym, co nie wyklucza podjęcie przez niego zatrudnienia w warunkach chronionych. Dotychczas był raz karany sędownie przez Sąd (...) na karę pozbawienia wolności.

Dowód:

- dane osobowopoznawcze, k. 31-32, 80.

- karta karna, k. 379-380,

- opinia o stanie zdrowia oskarżonego, k. 369-370,

- orzeczenie o stopniu niepełnosprawności, k. 322-323, 371,

- dokumentacja lekarska, k. 312-313, 324-330, 338-343, 351-356, 371v-372.

- wezwanie do PUP, k. 314.

Oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wskazał, iż zeznania, które oskarżyciel uznał za fałszywe polegały na prawdzie. Zaprzeczył, iż sprzedawał komukolwiek należący do niego pojazd marki N. (...), jak również temu, aby podpisywał jakąkolwiek umowę tego dotyczącą, a umowa z dnia 30 kwietnia 2012 r. jest sfałszowana. Stwierdził ponadto, że nie pożyczał żadnych pieniędzy, ani nie oddawał ww. pojazdu pod zastaw celem zabezpieczenia umowy pożyczki. Wyjaśnił, że R. B. użyczył od niego tenże pojazd i mu go nie oddał w umówionym czasie. Nadto stwierdził, że przed konfrontacją przy komisancie czekał na niego R. B. i osoba wskazana w umowie, którzy straszili go mówiąc, że ma potwierdzić ich wersję, nazywając go konfidentem. Poinformował on prowadzącego czynność konfrontacji, iż zmienił zdanie, co do kwestii przywłaszczenia jego pojazdu, gdyż chce zakończyć sprawę i mieć spokój. Dlatego też w trakcie konfrontacji przytakiwał, a osoba, która miała wedle umowy nabyć od niego pojazd sama stwierdziła, że podpisała umowę za niego. Podkreślił przy tym, że w trakcie ww. konfrontacji nie mówił prawdy, lecz przytakiwał temu co powiedział ten mężczyzna. Po zakończeniu konfrontacji na pytanie funkcjonariusza M. P. dlaczego nie mówił tak od razu jak w czasie tej czynności, stwierdził, że jego zeznania z konfrontacji są nieprawdziwe informując go, że był straszony przez R. B. i osobę konfrontowaną, którzy czekają na niego przed komisariatem. Nadto wskazał, że nie chce aby R. B. nachodził jego rodziców i straszyl go. Wyjaśnił także, iż otrzymał postanowienie o umorzeniu postępowania (...), które dotyczyło jego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przywłaszczenia, lecz nie zaskarżył go gdyż nie zna się na systemie prawnym. Na rozprawie w trakcie pierwszego rozpoznania sprawy stwierdził, że nie zna R. ani D. S. (2), a jedną z tych osób widział w trakcie konfrontacji, lecz nie wie którą. Wskazał, że R. B. winny był mu pieniądze w kwocie 1.350 euro, a nie on i po to umówił się z nim 03 maja 2012 r. w S. na stacji (...), gdzie użyczył mu swój samochód. Nadto wskazał, że po tym, gdy R. B. nie oddał mu użyczonego pojazdu pojechał na Komisariat Policji w M., a następnie do Komisariatu Policji S.-P., aby zgłosić przywłaszczenie go, lecz odprawiono go stamtąd, gdyż oficerowie dyżurni nie mieli czasu przyjąć od niego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa. Na Komisariacie Policji S.-P. poradzono mu, aby odczekał 24 godziny i wówczas zgłosił przywłaszczenie, bo jeżeli sprawca zostanie ujęty w tym samym dniu, to powie, że pojazd został mu użyczony. Stamtąd – jak stwierdził – odesłano go do Komisariatu Policji w M., gdzie dyżurny z kolei powiedział mu, że zgłoszenie przyjmą od niego po 21.00, albo

niech zgłosi to organom Policji w G.. Pojechał on jednak wówczas do B. pociągiem, a zawiadomienie złożył dopiero 07 maja 2012 r. w G.. Stwierdził, że pojazd został mu oddany przed 17 lipca 2012 r. z nowym numerem rejestracyjnym. W Wydziale Komunikacji okazano mu umowę sprzedaży samochodu, którą wówczas zobaczył po raz pierwszy. Nie mógł podpisać tej umowy, gdyż w Wydziale Komunikacji zażądano od sprawców karty pojazdu, której oni nie mieli, ponieważ on miał ją przy sobie. Stwierdził, że przypuszczał, że osoby te będą chciały przerejestrować jego samochód i dlatego udał się do Wydziału Komunikacji w G..

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego. W ocenie Sądu są one nielogiczne, zawierając szereg wewnętrznych sprzeczności. Otóż należy stwierdzić, iż nielogiczna jawi się okoliczność, iż oskarżony zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przywłaszczenia pojazdu złożył dopiero 4 dni po rzekomym jego przywłaszczeniu, to jest 07 maja 2012 r. Gdyby rzeczywiście pojazd ten przywłaszczono by na jego szkodę wbrew jego woli, to zawiadomienie o tym przestępstwie złożyłby tego samego dnia lub następnego. Jego twierdzeniem, że tak było, to jest, że uczynił to niezwłocznie w Komisariacie Policji w M. i to dwukrotnie oraz w Komisariacie Policji S.-P., zaprzeczają informacje z dnia 21 listopada 2017 r. uzyskane z tychże komisariatów (vide k. 541 – 542). Wskazano w nich bowiem, że oskarżony nie składał w nich zawiadomień o popełnieniu na jego szkodę przestępstwa przywłaszczenia samochodu N. (...), a Komisariat Policji S.-P. zajął się tą kwestią dopiero po nadesłaniu przez I Komisariat Policji w G. w dniu 14 maja 2012 r. materiałów dotyczących zgłoszenia oskarżonego w tym zakresie.

Nie bez znaczenia pozostaje fakt, iż nabywca pojazdu to jest D. S. (2) dysponował wbrew twierdzeniom oskarżonego jego kartą pojazdu, którą posiadacze pojazdów na co dzień nie mają przy sobie, gdyż nie jest ona niezbędna, a dopiero potrzebna jest ona w chwili zbycia. Tak więc, gdyby oskarżony nie zbył pojazdu zgodnie z umową datowaną na dzień 30 kwietnia 2012 r. to wówczas posiadałby kartę pojazdu przy sobie. O tym, że tak nie było świadczą zarówno zeznania D. S. (2) oraz R. S., ale i dowód z dokumentu w postaci decyzji Prezydenta Miasta Ś. z dnia 04 maja 2012 r. o czasowej rejestracji pojazdu na rzecz D. S. (2), z której wynika iż karta pojazdu o numerze A. (...), a więc takim jak ta, której bez wątpienia kserokopią posługiwał się oskarżony składając zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa (k. 4 akt sprawy (...)) została D. S. (2) zwrócona wraz z nowoprzyznanymi tablicami rejestracyjnymi (vide k. 24v oraz k. 4 akt (...)). Za sprawstwem oskarżonego wskazuje także jego nielogiczne postępowanie, iż w dniu 10 maja 2012 r. złożył w Wydziale Komunikacji Urzędu Miejskiego w G. oświadczenie, iż pojazd jego został przywłaszczony przez R. B. i zgłoszenie jego ma na celu zapobiec posłużeniu się przez inną osobę przy rejestracji pojazdu podrobioną umową sprzedaży. Otóż nawet przyjmując wersję oskarżonego, iż pojazd ten został przywłaszczony na jego szkodę, to nie dawało to podstaw mu do twierdzenia, iż ktoś może posłużyć się podrobioną umową sprzedaży jego pojazdu, a to że wskazał w oświadczeniu z 10 maja 2012 r. potwierdza przyjętą w niniejszym postępowaniu hipotezę, iż takie założenie oskarżony przyjął, aby podważyć podpisaną przez niego w dniu 30 kwietnia 2012 r. umowę sprzedaży pojazdu. To, że nie wskazywał on czy to R. S., czy D. S. (2) zarówno w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa, jak i w zeznaniach z dnia 08 czerwca 2012 r. i 17 lipca 2012 r. oraz w oświadczeniach składanych przez Wydziałem Komunikacji w G. wynikało z faktu, że podpisał on niewypełniony przez tego pierwszego w zakresie nabywcy pojazdu druk umowy sprzedaży w, a nadto sam nie znał dokładnych danych R. S., którego poznał przez R. B.. Dodatkowo trzeba zaznaczyć, iż wersja oskarżonego przedstawiana w dowodowych protokołach jego przesłuchania jako świadka, iż R. B. przywłaszczył pojazd do niego należący jest kompletnie niedorzeczna. Bowiem w jakim celu R. B. miałby przywłaszczyć jego pojazd, szczególnie iż wedle twierdzeń samego oskarżonego prezentowanych na rozprawie (k. 81 – 82) to R. B. był jego dłużnikiem, a takie postępowanie mogłoby sugerować, że było inaczej. Nie byli oni także skonfliktowani ze sobą.

W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, iż opinia biegłej z zakresu pismoznawstwa, która nie jest jednoznaczna co do pochodzenia podpisu oskarżonego na umowie z dnia 30 kwietnia 2012 r. nie powoduje, iż należy wykluczyć jego autorstwo w tym zakresie. Dowody w postaci zeznań R. S., D. S. (2) i R. B. oraz to na co zwrócono uwagę powyżej potwierdzają bowiem, iż podpisał on umowę sprzedaży samochodu, wydał go R. S. jako zabezpieczenie lub rozliczenie umowy pożyczki i nie nastąpiło bezprawne przywłaszczenie tego pojazdu przez kogokolwiek. W przeciwieństwie do zeznań i postępowania D. S. (1) logiczne są zeznania ww. świadków. Otóż R. S. od początku twierdził, iż pożyczył oskarżonemu pieniądze w kwocie 8.000 złotych i po bezskutecznym jej zwrocie uzgodnił z nim, że jako zabezpieczenie jej zwrotu będzie stanowił pojazd należący do niego N. (...). Gdyby było tak, że umowa

sprzedaży tego samochodu zawierała podrobiony podpis oskarżonego, to nieracjonalnym byłoby także to, iż narażałby on swojego syna na odpowiedzialność za posłużenie się taką umową przy przerejestrowaniu go w Urzędzie Miejskim w Ś.. Trzeba w tym miejscu zaznaczyć, że biorąc pod uwagę zwłokę w zwrocie pożyczki przez oskarżonego R. S. zapewne nie przewidywał, iż kiedykolwiek to nastąpi, stąd nie było z jego strony i strony jego syna oporów, aby samochód ten po jego wydaniu nazajutrz przerejestrować. Trzeba w tym miejscu wskazać, iż rozbieżności w zeznaniach świadka co do kwestii czy R. B. był obecny przy wydaniu samochodu, czy też nie świadek ten ostatecznie wyjaśnił w sposób logiczny chęcią nie angażowania w nią tego ostatniego, co nie jest niczym nadzwyczajnym. Podobnie należy ocenić zeznania R. B., który zbieżnie opisał z R. S. fakt pożyczki kwoty 8.000 złotych oraz przekazania przez oskarżonego, jako zabezpieczenie jej, czy też rozliczenie pojazdu N. P..

Odnosząc się jeszcze do twierdzeń oskarżonego dotyczących jego odmiennych zeznań w czasie konfrontacji z R. S. od tych, które są przedmiotem zarzutów w niniejszej sprawie, należy stwierdzić, iż nie odpowiadają one prawdzie. Otóż oskarżony wyjaśnił, że w czasie konfrontacji z uwagi na zastraszenie go przez R. S. i R. B. jedynie przytakiwał na zadawane pytania dotyczące umowy pożyczki z R. S., przekazania samochodu i zawarcia umowy sprzedaży. Tymczasem trzeba podkreślić, że to on jako pierwszy odpowiadał na zadawane pytania i to on jako pierwszy stwierdził, że zna R. S. i pożyczył od niego pieniądze w kwocie 8.000 złotych. Potwierdził on także przekazanie samochodu jako zabezpieczenie. Tak więc wskazuje to na to, że podawał on szczegóły zdarzeń takie, których nie mógłby podać gdyby o nich nie wiedział, czyli choćby kwota pożyczki i późniejsze ustalenia z R. S.. Wersję oskarżonego, jakoby przed konfrontacją był zastraszony, o czym miał informować funkcjonariusza Policji M. P. po tej czynności nie potwierdza tenże świadek, a także świadek G. O. obecny wówczas, a wręcz zaprzeczają oni aby taka sytuacja miała miejsce. Ponadto jego twierdzenia, iż zmiana jego zeznań w czasie konfrontacji wynikała z faktu, iż był zastraszony przez R. B. jest nielogiczna, gdyż o tym, że ten groził mu wskazywał już w czasie zeznań z 07 maja 2012 r. oraz 08 czerwca 2012 r. i nie stanowiło to dla niego przeszkody, aby w dniu 17 lipca 2012 r. dalej twierdzić, że nie podpisał on umowy sprzedaży samochodu i de facto podtrzymywać swoje wcześniejsze zeznania obciążające R. B.. Pokazuje to, iż zastraszenie go przez R. B. i R. S. nie miało miejsca, a wyjaśnienia jego w tym zakresie stanowią jedynie przyjętą przez niego linię obrony. Wypada w tym miejscu wskazać także, iż oskarżony nie zaskarżył postanowienia o umorzeniu dochodzenia w sprawie (...) dotyczącego przywłaszczenia jego samochodu, a jego oświadczenie złożone w niniejszej sprawie, iż tak nie uczynił, bo „nie zna systemu prawnego” jest niedorzeczne, gdyż pouczenie o formie, sposobie złożenia zażalenia zostało mu doręczone wraz z odpisem tego postanowienia i nie trzeba mieć specjalistycznej wiedzy, aby złożyć odwołanie od niekorzystnej rozstrzygnięcia w sprawie karnej (k. 56-59 akt (...)).

Istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie nie miały zeznania D. S. (2), który nie był świadkiem przekazania jego ojcu pojazdu N. (...), a jedynie na jego polecenie podpisał się na umowie jego sprzedaży jako nabywca oraz dokonał czynności związanych z jego rejestracją.

Sąd ustalając stan faktyczny oparł się także na dowodach z dokumentów w postaci protokołów zawierających zeznania D. S. (1), a nadto dokumentów dotyczących pojazdu N. (...) zawartych w aktach sprawy (...i) dokumenty odnoszące się do oskarżonego.

Czyny zarzucane oskarżonemu stanowią przestępstwa przeciwko wymiarowi sprawiedliwości. Dotyczą one składania fałszywych zeznań, do czego odnosi się przepis art. 233 § 1 kk, a w przypadku czynu 1 nadto fałszywego zawiadomienia o przestępstwie, które opisane jest w przepisie art. 238 kk. Działanie przestępne w przypadku przestępstwa składania fałszywych zeznań polega na stwierdzeniu okoliczności nieprawdziwej albo przeinaczeniu lub rozmyślnym zatajeniu okoliczności prawdziwej, czego właśnie dopuścił się oskarżony. Natomiast przestępstwo z art. 238 kk polega na zawiadomieniu o przestępstwie organu uprawnionego do ścigania, wiedząc, że nie zostało ono popełnione i taka sytuacja również miała miejsce w realiach niniejszej sprawy, gdy oskarżony w dniu 07 maja 2015 r. złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przywłaszczenia jego samochodu N. (...), a więc o popełnieniu przestępstwa z art. 284 § 2 kk.

Fałszywe zeznania i fałszywe zawiadomienie o przestępstwie mogą być składane w różnym celu. W tym wypadku wynikały one z zamiaru niewywiązania się przez niego z umowy pożyczki, którą zawarł z R. S. i chęci odzyskania

przekazanego mu de facto jako jej zabezpieczenie samochodu. Postępowanie karne dotyczące tego pojazdu miałyby niejako zabezpieczać go w przyszłości przed koniecznością zwrotu pożyczki i sankcjonowałyby zwrot na jego rzecz pojazdu. Taki wniosek nasuwa się po analizie zachowania oskarżonego oraz zeznań R. S. i R. B., a także dowodów z dokumentów.

Mając na uwadze powyższe okoliczności należy stwierdzić, iż D. S. (1) dopuścił się tego, że:

4. w dniu 7 maja 2012 roku w G., będąc przesłuchiwany jako zawiadamiający w charakterze świadka po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie zawiadomienia o niepopelnionym przestępstwie i złożeniu fałszywych zeznań, złożył fałszywe zawiadomienie o popełnionym na jego szkodę przestępstwie przywłaszczenia w dniu 03.05.2012r. samochodu marki N. (...) o nr rej. (...) o wartości 16.000zł i fałszywe zeznania w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Komisariat Policji S. – P. za L.Dz. (...) a nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową S. – Zachód w S. o sygn. akt (...) w ten sposób, że podał, iż 3 maja 2012 roku dokonano przestępstwa przywłaszczenia ww. opisanego pojazdu, podczas gdy faktycznie takie przestępstwo nie miało miejsca, czym wypełnił znamiona przestępstwa z art.233 § 1kk w zb. z art. 238 kk w zw. z art.11 § 2 kk

5. w dniu 8 czerwca 2012 roku w G., będąc przesłuchany w charakterze świadka po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań, złożył fałszywe zeznania w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Komisariat Policji S. – P. za L.Dz.(...), a nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową(...)w S. o sygn. akt (...) zeznając o popełnionym na jego szkodę przestępstwie przywłaszczenia w dniu 03.05.2012 r. samochodu marki N. (...) o nr rej. (...) o wartości 16.000zł oraz podrobieniu jego podpisu na umowie kupna sprzedaży tego pojazdu z dnia 30.04.2012r. podczas gdy faktycznie takie przestępstwo nie miało miejsca, czym wypełnił znamiona przestępstwa z art. 233 § 1 kk

6. w dniu 17 lipca 2012 roku w G., będąc przesłuchany w charakterze świadka po uprzednim pouczeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań, złożył fałszywe zeznania w toku postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Komisariat Policji S. – P. za L.Dz. (...) a nadzorowanego przez Prokuraturę Rejonową (...) w S. o sygn. akt (...) zaprzeczając, iż zawarł umowę sprzedaży samochodu N. (...), czym wypełnił znamiona przestępstwa z art.233 § 1 kk

Należy zaznaczyć przy tym, iż w przypadku czynu 1 zmieniono jego opis przyjmując, że został on popełniony nie w S., lecz w G., gdyż to w dniu 07 maja 2012 r. w (...) Komisariacie Policji w G. składał on zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa. Natomiast w przypadku czynu 3 przyjęto, iż czyn oskarżonego polegał na tym, że zaprzeczył on, iż zawarł umowę sprzedaży należącego do niego samochodu N. (...), gdyż w trakcie przesłuchania w dniu 17 lipca 2012 nie twierdził, że umowa zawiera podrobiony jego podpis oraz że pojazd jego został przywłaszczony, choć niewątpliwie zeznania te były konsekwencją złożonego przez niego wcześniej, to jest w dniu 07 maja 2012 r. zawiadomienia o popełnieniu takie przestępstwa i nawiązywały do niego. Należało jednak ściśle określić na czym polegały fałszywe zeznania i dlatego zmieniono opis tego czynu, o czym orzeczono w punkcie II części dyspozytywnej wyroku.

Sąd przyjął sprawstwo i winę oskarżonego w odniesieniu do tak opisanych czynów, bowiem brak jest okoliczności, których zaistnienie skutkowałoby jej wyłączeniem. Nadto w przedmiotowej sprawie, należało uznać działanie oskarżonego za umyślne, nacechowane dążeniem do odzyskania pojazdu, który miał stanowić rzeczywiście zabezpieczenie spłaty pożyczki, której jednocześnie nie zamierzał uregulować. W postępowaniu nie ujawniły się żadne okoliczności, które uchylałyby bezprawność działania oskarżonego, zaś społeczna szkodliwość jego czynu była znaczna, albowiem swoim zachowaniem mógł doprowadzić do skierowania postępowania karnego przeciwko osobom, które nie dopuściły się czynów zabronionych.

W przypadku czynów 2 i 3 Sąd przyjął, iż oskarżony działał w ramach tzw. ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 kk według stanu prawnego obowiązującego do dnia 30 czerwca 2015 r., o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia. Zgodnie z tym przepisem jeżeli sprawca popełnia w podobny sposób, w krótkich odstępach czasu, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę na podstawie przepisu, którego znamiona każde z tych przestępstw wyczerpuje, w

wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Oba te czyny zostały popełnione przez oskarżonego w podobny sposób, w krótkich odstępach w ramach tego samego postępowania karnego.

Przy wymiarze kary za tak opisane i zakwalifikowane przestępstwa Sąd wziął pod uwagę znaczny stopień społecznej szkodliwości zarzucanych mu czynów o czym była już mowa wyżej. Sąd uwzględnił również stopień zawinienia oskarżonego działającego umyślnie.

Wymierzając karę oskarżonemu Sąd poczytał na jego niekorzyść okoliczność, że zdawał sobie w pełni sprawę z konsekwencji, jakimi grozi składanie fałszywych zeznań oraz dodatkowo w przypadku czynu 1 także fałszywego zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, a jednak dopuścił się zarzucanych mu czynów dając tym samym wyraz rażącego lekceważenia porządku prawnego. Za nic miał również on to, że konsekwencjami jego występków mogło być skierowanie postępowania karnego przeciwko innym osobom, to jest R. S., jego synowi oraz R. B. którzy mieli swój udział w czynnościach dotyczących przedmiotowego samochodu N. (...).

Na niekorzyść oskarżonego należy poczytać to, iż był on karany za popełnienie przestępstwa na terenie Norwegii, choć miało to miejsce w roku 2009. Od tamtego czasu przestrzegał on jednak porządku prawnego prowadząc poprawny tryb życia.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż za czyn 1, który wypełniał znamiona dwóch przestępstw pozostających w kumulatywnym zbiegu należało wymierzyć oskarżonemu karę 6 sześciu miesięcy pozbawienia wolności. Kara ta spełni cele przed nią stawiane w zakresie prewencji tak indywidualnej, jak i ogólnej będąc nauką zarówno dla oskarżonego, jak i innych osób.

Jeżeli chodzi o czyny 2 i 3, to jak wskazano to powyżej stanowiły one ciąg przestępstw i dlatego też Sąd wymierzył za nie jedną karę w oparciu o przepis art. 233 § 1 kk oraz art. 91 § 1 kk w wymiarze 7 miesięcy pozbawienia wolności. Również i tak kara uwzględniająca stopień społecznej szkodliwości czynów oskarżonego i jego winy oraz to, że dotyczy ona dwóch przestępstw, odstraszy skutecznie oskarżonego od zachowań sprzecznych z obowiązującym porządkiem prawnym. Spełni ona także zadość poczuciu społecznej sprawiedliwości.

Biorąc pod uwagę fakt, iż oskarżony popełnił ciąg przestępstw oraz inne przestępstwo, Sąd zobowiązany był orzec wobec niego, w oparciu o przepis art. 91 § 2 kk, karę łączną i to biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa. Mając na uwadze to, iż wszystkie przypisane oskarżonemu przestępstwa charakteryzowały się wysokim stopniem społecznej szkodliwości oraz tym, że zachodziła pomiędzy nimi bliskość czasowa, co wynikało z faktu, że składane były one w jednym postępowaniu przygotowawczym, a nadto uwzględniając to, że oskarżony działał w poczuciu bezkarności Sąd uznał, iż zasadnym będzie zastosowanie co do niego w przypadku wymiaru kary łącznej zasady asperacji i wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Zastosowanie w tym wypadku zasady absorpcji, to jest wymierzenie kary łącznej w wysokości najsurowszej kary jednostkowej byłoby nieuprawnionym promowaniem oskarżonego, którego zachowanie było wysoce naganne. Nie ma tu żadnego znaczenia to, iż od popełnienia powyższych przestępstw minęło już prawie 6 lat. Zdaniem Sądu tak ustalona kara łączna odpowiada stopniowi winy i społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów. Będzie ona wystarczającą dolegliwością dla oskarżonego i spełni ona zadania przed nią stawiane w zakresie prewencji indywidualnej oraz ogólnej będąc nauką dla niego oraz innych osób odstrasząc ich od popełnienia przestępstw. Nadto kara ta spełni zadość poczuciu społecznej sprawiedliwości. W ocenie Sądu kara w powyższym rozmiarze pozwoli mu zrozumieć naganność swego postępowania, a szczególnie skłoni go do odstąpienia od zachowań niezgodnych z obowiązującym porządkiem prawnym.

Sąd uznał jednakże za zasadne warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, za czym przemawia przede wszystkim to, że oskarżony przez prawie ostatnie 10 lat przestrzegał porządku prawnego prowadząc obecnie poprawny tryb życia. Sąd uznał zatem, że niniejsze postępowania niewątpliwie było już dla niego nauką i zachodzi wobec niego pozytywna prognoza kryminologiczna. Już sama groźba ewentualnego wykonania kary dla D. S. (1), będzie wystarczająca dla osiągnięcia jej celów w szczególności w zakresie zapobieżenia popełnienia przez niego kolejnych przestępstw, zwłaszcza, że czynów tych dopuścił się – jak wskazano to powyżej – prawie 6 lat temu. Zdaniem

Sądu okres warunkowego zawieszania wykonania kary w wymiarze 2 lat pozwoli zweryfikować to, czy oskarżony będzie przestrzegać porządku prawnego.

W tym miejscu należy wskazać, co sygnalizowano już powyżej, iż Sąd zastosował przy ocenie zachowania oskarżonego przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r., a więc w takim samym brzmieniu jak obowiązywały one w chwili czynu, gdyż były one względniejsze dla D. S. (1) aniżeli obowiązujące od dnia 01 lipca 2015 r. Wynika to z faktu, iż po 01 lipca 2015 r. niemożliwym byłoby zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności wobec sprawców przestępstw, którzy w chwili ich popełnienia byli karani na karę pozbawienia wolności. Nadto po 01 lipca 2015 r., a konkretnie od dnia 15 kwietnia 2016 r. przestępstwo z art. 233 § 1 kk jest zagrożone karą pozbawienia wolności do 8 lat, a przed tą datą zagrożone było karą do 3 lat. Stąd też – w oparciu o przepis art. 4 § 1 kk – przyjęto najkorzystniejszy stan prawny dla oskarżonego, a zatem obowiązujący do 30 czerwca 2015 r.

Nie znajdując przesłanek do zwolnienia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych, gdyż nawet jako osoba niepełnosprawna może podjąć zatrudnienie w warunkach chronionych, Sąd zasądził je od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa na podstawie przepisu art. 627 kpk.